

Friday

Fék csikorgás. Szét se néztem mielőtt le léptem volna a járdáról. Bocsánatot kértem a káromkodó sofőrtől, bár nem hiszem, hogy figyelt rám, annyira szentségelt. Nem sokat törődtem a feldühödött fickóval. Voltak fontosabb dolgok is annál, hogy mérges harmincas csávókkal foglalkozzak. Az én pénteki programomat senki vagy semmi nem akadályozhatja. Nem! Egész héten tanulni kell. Emellett heti három délutánt a kávézóban töltök el azzal, hogy az idős néniknek kávé vagy teát kell, felszolgáljak. Ha ez nem elég, még azt is végig kell hallgatnom, hogy ki mit vett a piacon, vagy, hogy a macskák milyen konzervet esznek. Kész téboly a hetem. De a ma délután nyugis. Ezeken a délutánokon se piacos sztorik, se macskák. A péntek az én napom. Más tizenhat évesek azért várják a pénteket, mert hajnalig nyúló bulikba mennek. De én nem megyek bulizni. Nekem nyugodtabb elfoglaltságom van. A könyvtárban csend van. Nem sokan járnak könyvtárba, vagyis pénteken nem sokan fordulnak meg arra. Ami azt jelenti, valójában egyedül vagyok, leszámítva a két könyvtárost. De ők nem sok vizet zavarnak. Ezért is szeretek oda járni. Nem rajongok túlzottan a társasághoz. Szóval gyorsítottam a lépteimen, hogy minél hamarabb megszűnjenek a város zajai körülöttem. Ebben a tempóban tízperc alatt ott voltam a könyvtár ajtajában. Amint átléptem a küszöböt, megcsapott a poros könyv illatt. A friss, kora nyári levegőt magam mögött hagyva becsuktam az ajtót. Kedvesen köszöntem, majd ösztönösen ahhoz a polchoz sétáltam, ahol a fantaszi könyvek voltak. Bele telt pár percbe, amíg kiválasztottam három olyan olvasmányt, aminek a címe jól csengett. Céltalanul bolyongtam a sorok között, remélve hogy találok még pár érdekes könyvet. Mindig megnézem a romantikus regényeket, de nem rajongok értük. Vagy túl nyálas vagy nem történik benne semmi izgalmas. Pár olyan olvasmányt találtam néhány hete, ami pont az aranyközép út volt. Se túl csöpögős, se túl unalmas. Azóta csak át vizslatom a polcokat. Most is így tettem. Az egyik asztalra lepakoltam a fantaszi köteteket. Levettem egy könyvet a polcról. Bele lapoztam. Hallottam az ajtó nyikorgását a távólból. Valami horkantás szerű hang hagyta el a számat. Nem mintha zavarna az, hogy mások is járnak még könyvtárba, viszont az már zavart, hogy hangosan jött be az illető. Nagyvalószínűséggel telefonálhatott mivel választ nem hallottam. Próbáltam kizárni az „igen, nem, oké, akkor holnap” mondat töredékeket. Utoljára elsétáltam a kalandregények részlegére, mielőtt fejest ugrottam volna egy fikciós világba. Annyira belemerültem a polcok vizsgálásába, hogy fel se tűnt, hogy aki az imént beszélt elhallgatott. Nem hallottam, hogy az ajtó nyitódott volna, ebből arra következtettem, hogy valahol az épületben császkál. Végül is biztos fontos dolga lehet. Vagy nem... Én tovább nézegettem a könyv gerinceket. Oldalra billentett

fejjelel olvastam a címekeket, hátha meg tetszik egy. Éppen egy sárga kötésű könyvért nyúltam, amikor egy idegen hang szólt hozzám.

-Elnézés! – mondta a hang, vagy inkább kérdezte. Én még mindig háttal álltam az illetőnek. – Bocsánat, ha zavarok, de meg mondanád merre vannak a fantaszi könyvek? – megfordultam. Nem gondoltam, hogy ilyen közel áll hozzám a hang gazdája. Felnéztem. A srác, mert igen egy fiú volt, aki a kérdést fel tette, vagy egy fejjelel magasabb volt nálam. Nem akartam válaszolni, de gondoltam az nagyon illetlen lenne, és szerencsétlen a jelekből ítélve azt hiszi, itt dolgozok, szóval megmondtam neki.

- Kicsit hátrébb vannak a szépirodalmi kötetek mögött, A Petőfi polc előtt, a gyerek könyvek és a történelem között.- feleltem szinte fapofával, mintha ez lenne a világ legtermészetesebb dolga. Majd vissza fordultam a sárga könyvhöz, amit azóta is a kezemben tartottam, már szinte görcsösen. Talán attól féltem, hogy a fiú ki akarja venni a kezemből és elrohan vele. Nem hallottam, hogy távolodna. Óvatosan visszanéztem a vállam felett. Még mindig ott állt. Össze csaptam a könyvet, talán még erősebben, is mint azt, ahogy gondoltam, mivel a srác megrezzent a lapok csapódása hallatán.

- Gyere, megmutatom. – mutattam magam elé a kis sárga könyvecskével a kezembe. Nem válaszolt semmit. Engedelmesen követett. Megeshet, hogy egy önelégült mosoly bujkált a szám sarkában. Nem sok embert vagyok képes meggyőzni. Egyszer jobbra, egyszer ballra. Pillanatokon belül elérük a célunkat.

– Ez a négy polc csak fantaszi. Ha a sci-fi jobban érdekel, az ott van a fal mellett két és fél polcot foglal el. Jó olvasást.- biggyesztettem oda a végére, hogy ne legyek annyira flegma. Bár elő fordulhat, hogy a hangsúly nem volt épp a legbarátságosabb. Szerencsétlen srác nem is tudta megköszönni olyan gyorsan sarkon fordultam. Igazából nem is vártam, hogy köszönetet mondjon. A polcok útvesztőjébe vettem újból magam. Egyszer ballra, egyszer jobbra. Újból annál a polcnál álltam ahol három perccel ezelőtt. Ránéztem az órára, ami fél ötöt mutatott. Ez azt jelentette, van még fél órára zárásig. Vissza tettem a könyvet a helyére. Át kellett gondolnom, hogy hol is hagytam a kis könyv kupacom. Elbattyogtam a romantikus könyv sarokhoz. Soha nem sétáltam még ennyit a könyvtár területén egy délután alatt. A könyvtáros pasi biztos hülyének nézett. Úgy korzóztam a sorok között, mint egy mérgezett egér. Sipp-supp, ott voltam szem elől tévesztett könyveim előtt. Egy rendezett oszlopba próbáltam pakolni, mikor a már ismert hang szólított meg, de ez úttal a nevemen.

- Zoé?- nem néztem hátra a döbbsenttől. Csak a vállamig érő, sűrű, sötét barna hajamat söpörtem odébb, és a szemem sarkából pillantottam felé. Hirtelen megfordultam és éppen távozni készültem a könyvekkel a kezemben, amikor a

srác felemelte majd az orrom elé tartotta az olvasójegyemet. Észre se vettem mikor kiesett a farzsebemből. Kinyújtottam a karom hogy elvegyem az anonim fiútól a lapocskát. Ő gyorsan vissza rántotta a kezét.

-Hé!- méltatlankodtam. – Add vissza! Szerintem amúgy is azért jöttél.

-Á-á-á! – húzta misztikus mosolyra, -vagy már inkább vigyorra- a szájját. Közben lassan fejével nemet intett. Nem értettem mit akarhat tőlem.

- Na, jó, mond, hogy mit szeretnél, és add vissza az olvasójegyem! –néztem rá egy amolyan gyilkos pillantással.

-Nem nagy dolog igazából semmiség. – kezdett bele – Ha én tudom a te neved, akkor az a minimum, hogy én is bemutatkozok.- hát nagyon remélem nem így szokott udvarolni, mert ez nem épp a leghatásosabb formája.

- Nem akartam, hogy megtudd a nevem és valójában nem érdekel, hogy téged hogy hívnak. – jelentettem ki nemes egyszerűséggel, majd ismét a papírért nyúltam. Valahányszor megpróbáltam megfogni a tulajdonomat, újra és újra elrántotta előlem. Talán még élvezte is hogy ezzel bosszanthat. Mikor már nyolcszor játszottuk el, megszólalt.

- Elég ellenszenves vagy. Mindenkiel így viselkedsz?- nem méltattam válasza. Leültem a legközelebbi karos székbe. Farkas szemet néztünk másod percekig, majd újból felálltam. Oda léptem elé. Zavarba ejtően közel álltam hozzá. Ez a reakció meglepte. Flegmán felvont szemöldökkel végig mértem arca minden ráncát.

- Még hogy én vagyok az ellenszenves? Akkor te mi vagy? – csattantam fel. Essünk túl rajta, és mindketten mennyünk a dolgunkra. Mert merem feltételezni, hogy neked is van jobb dolgod min hogy itt piszkálódj. Megaztán ez a helyzet kezd valami borzalmas nyálas, tini film egyik jelenetéhez hasonlítani. – Az utolsó mondatnál hátra léptem egy lépést.

- Ironikus hogy ezt úgy mondod, hogy több száz *borzalmas, nyálas romantikus* könyv között találtam rád.- gúnyosan idézte a szavaim. - Amúgy meg Soma a nevem.

- Örültem a találkozásnak Soma.- és már el is akartram venni tőle az olvasójegyem,- igen itt jön a de, - ő megint elhúzta előlem. Ennyi volt, nem bírtam tovább. Eldurrant az agyam. Megfordultam tettem pár lépést az ablakok felé, majd vissza néztem Somára. Világos barna haja kuszán lógott zöld szemébe. Redőny rácsainak vékony árnyvonalai egész testére csíkokat rajzolt. Visszaültem abba a fotelbe, amiből körülbelül öt perce álltam fel. Mellkasom előtt keresztettem a kezem. A látványom biztos egy négy éves, hisztis kislányéhoz hasonlított, mivel

Soma halkan kuncogni kezdett. Felpattantam oda sétáltam elé és egy határozott mozdulattal kikaptam a kezéből a papírdarabot, gondosan ügyelve arra, hogy megtartsam a magabiztos tartásom. Elsétáltam mellette és a pulthoz siettem. Lehúzták a vonalkódokat a könyvek belső oldaláról, majd az újonnan visszaszerzett olvasó kártyámról. Lopva oldalra pillantottam és megláttam a düh kirohanásom okozóját, aki az egyik polcnak támaszkodva mustrált. Bele dobáltam a vászon táskámba a - számomra kincs értékű- olvasmányokat. Illedelmesen köszöntem a pult túl oldalán ülő könyvtárosnak és kibaktattam az előcsarnokba. A kilincsért nyúltam, ami pár milliméterről is ontotta a kellemes hűvösséget. Így május végén nem bántam. Tudtam, ha kilépek az ajtón, akkor a fülledt, kora nyári levegő fog tárt karokkal várni. Hallottam, hogy valaki – vélhetőleg Soma- közeledik, ezért gyorsan távoztam. Kifordultam a kapun. Aki mögöttem jött szaporábban lépkedett utánam. Szinte már futott. Váratlanul hátra fordultam, már készültem arra, hogy leordítom Soma fejről dús haját, amikor megláttam, hogy egy fejjel alacsonyabb néni áll velem szembe. Meglehet, hogy látta rajtam, kissé feldúlt vagyok, mert a hölgy hátrált egy lépést. Nem akartam megijeszteni. Eszem ágába nem jutott volna ilyen! Remegő kézzel felém tartott egy kártyát. Nem kellett sok idő mire rájöttem, hogy ma már másodjára hagyom el az olvasó kártyámat. Legközelebb a nyakamba akasztom, talán akkor nem hagyom el.

- Nagyon szépen köszönöm!- mosolyogtam barátságosan a néni-re, aki még mindig azt várta mikor keverek le neki egyet. – Sajnálom! Nem akartam megijeszteni. Tudja, hosszú hetem volt. – még mindig mosolyogtam, de már sokkal fáradtabban. Ami azt illeti, tényleg nagyon kemény heten vagyok túl. Tartanom kell az átlagomat, ezért van, hogy korepetálásra járok néhány tantárgyból. Késő estig tanulok, reggel pedig korán kelek. Nincs rendszer a napjaiba. Kimerült vagyok. Elvettem a kis lapocskát, majd sarkon fordultam. Az uszodánál megálltam és bevártam Hannát. Ő a legjobb barátnőm. Már szinte a nővérem. Általános sulis óta ismerjük egymást és a megismerkedésünk története sem átlagos. Hatodikba jött át hozzánk. Én a leghátsó padban gubbasztottam, amikor anyukája kíséretében be libbent az ajtón. Kis kosztümöt viselt a szemén egy divatos napszemüveggel. Megállt a tanári asztal előtt, valamit pusmogtak az osztályfőnökkel. Felkapták a fejüket és egyenesen rám néztek. Oda jöttek a padomhoz.

- Zoé még nem evett gyereket. – mosolyogott Erika néni- Nagyon rendes, tisztelettudó, segítő kész lány. Biztos segít a beilleszkedésben. – És ezzel a mondattal otthagytak minket. Egy pillanatig úgy éreztem magam, mint akit egy cápákkal teli medencébe dobtak volna. Kellett egy kis idő mire mind ketten feloldódunk egymás társaságában. Néhány nap múlva mindenhova együtt mentünk, leszámítva a magyar és matek órát, mivel csoport bontásban voltunk.

Sokan próbálták tönkre tenni ezt a barátságot. Abban az időben féltem is tőle, hogy ez be következik. Soha nem volt rendes barátom, akivel mindent megoszthattam volna. Hanna, még ha az elején nem is tűnt úgy, a személyiségemen sokat változtatott. Nyitottabb lettem a körülöttem lévő világra. Bár ezt sokszor próbálom elrejteni.

-Zoé! Végeztél is? – kérdezte és megölelt.

- Igen most én jöttem eléd és nem fordítva.

- Ez nem vall rád. Mindig az utolsó percig maradsz. Valami baj van? – nézett rám aggódo tekintettel. Vállán ott lógott a sport táskája. Haja félig szárazon össze volt fonva.

- Minden a lehető legnagyobb rendben. Azt kivéve, hogy valami paraszt tönkre teszi az egyetlen napot a hétből, amit még szeretek is. – hirtelen felindulásból rántottam egy kicsit a szatyrom fülén, amiben a könyvek lassan szét csúsztak. Hanna értetlen arccal nézett rám. Be avattam a délutáni kis kalandomba.

- Komolyan kétszer hagytad el az olvasójegyed?! Én tudtam, hogy nagyon szét szórt vagy, de nem gondoltam, hogy ennyire! – nevette el magát. – Kétszer...

Lassan sétáltunk. Pénteken nem szoktam tanulni. Amióta jó idő van, lesétálunk a tópartra és az egyik padon ülve mulatjuk az időt. Az egész városban az a legjobb hely. Bár a könyvtárat semmi nem múlja felül. Nyáron nagyon sok a turista, de szerintük a parton nincs semmi látni való szóval még a nyári zsongástól is háborítatlan. Egy-két horgász jár arra, azok is csak késő délután. Hanna a vakáció felét a nagymamájánál tölti. Nagyon messze. Ez által elég sokszor vagyok egyedül. Ilyenkor, ha van időm mindig lejövök ide olvasgatni vagy csak pihenni. Most is egy padon ültünk. Hanna még mindig azon nevetett, hogy milyen egy szerencsétlen vagyok. Egész idő alatt ezen, szórakozott.

-Komolyan majdnem felpofoztad a könyvtáros nénit? Csak mert egy idegen fiú... Hogy is mondtad mi a neve? Samu?

- Soma.

- Szóval Soma felidegesített? – nem is lepte meg igazán a dolog. Igazából még jól is mulatott rajta. El képzeltük, mi lett volna akkor, ha tényleg arcon csapom az idős hölgyet. A végén már én is nevettem. Fel kapcsolták a közvilágítást, ami azt jelentette, hogy ideje haza menni. A piactérig együtt mentünk. Barátnóm jobbra, én ballra mentem. Lassú léptekkel haladtam az utcánkba fordulva. Joli néni a szomszédunk, a tornácon ülve figyelte frissen palántált veteményesét. Kis kutyája Néro neki rontott a kapunak és eszeveszett ugatásba kezdett.

- Néró! Helyedre! Hagyd békén Zoét. – kiáltott Joli néni. Mivel tudtam, hogy engem nem bánt a kutya, be nyúltam a kerítés rácsai között és megpaskoltam Néró buksiját. A kis tacsó megnyalogatta a kézfejem. Én kedves mosollyal az arcomon biccentettem a gazdájának. Öt méter múlva a kapunkban álltam. Elő kerestem a farmerdzsekim zsebéből a kapukulcsot.

*

Apa és anya már aludtak, amikor én még olvastam. Tizenegy óra előtt befejeztem azt a fejezetet, amit elkezdtem. Körülbelül negyed órán keresztül kerestem a nyamvadt könyvjelzőm, de nem találtam sehol. Pedig még az ágy háttámlája mögött is megnéztem. Utolsó tippem az volt, hogy az ágyam alá csúszott be. Négykézláb másztam a padlón. Be világítottam az ágy alá, de nem mertem benyúlni. Rettegek a pókoktól. Márpedig az ágy alja tele van azokkal a fertelmes jószágokkal. Végelkeseredésemben az olvasójegyemet találtam a legmegfelelőbbnek. Mivel már amúgy is a kezemben tartottam, gondoltam megnézem, mikorra kell vissza vinnem az olvasmányokat. Kiszedtem a tokból, széthajtottam. Egy cetli csúszott ki belőle. Felvettem majd megfordítottam. „Hívj fel!” – állt a papírfecnin, alatta pedig a telefonszám.

-Soma...- morogtam.